

BECAUSE FORESTS MATTER

FOREST STEWARDSHIP COUNCIL

Związek Stowarzyszeń “Grupa Robocza FSC-Polska”

Kryteria wyznaczania "Lasów o szczególnych walorach przyrodniczych" (High Conservation Value Forests)

Propozycja adaptacji do warunków Polski, marzec 2006

Spis treści

Uwagi ogólne 3

Część I - Identyfikacja i delimitacja 4

HCVF 1.1. - Obszary chronione 4

HCVF 1.2. - Ostoje zagrożonych i ginących gatunków 4

HCVF 1.3. - Ostoje gatunków endemicznych 5

HCVF 1.4 - Obszary sezonowych koncentracji cennych gatunków 6

HCVF 2. - Kompleksy leśne odgrywające znaczącą w krajobrazie, w skali krajowej, makroregionalnej lub globalnej 6

HCVF 3. - Rzadkie, ginące lub zagrożone ekosystemy 6

HCVF 4.1. - Lasy wodochronne 7

HCVF 4.2. - Lasy glebochronne 8

HCVF 4.3. - Lasy chroniące przed pożarem 8

HCVF 5 - Lasy zaspokajające fundamentalne potrzeby lokalnej społeczności 8

HCVF 6 - Lasy kluczowe dla tożsamości kulturowej lokalnych społeczności 8

Część II - Gospodarowanie w HCVF 9

HCVF 1.1.a 9

HCVF 1.1.b 9

HCVF 1.2 10

HCVF 1.3. 10

HCVF 1.4. 10

HCVF 2 10

HCVF 3a 11

HCVF 3b 11

HCVF 4.1. 11

HCVF 4.2. 12

HCVF 6 12

Część III – Przykładowe zastosowanie opracowanych definicji dla lasów Puszczy Białowieskiej 13

Uwagi ogólne

Poniższa propozycja jest adaptacją podręcznika "*Identifying and managing High Conservation Values Forests: a guide for forest managers" (Proforest)* i jest próbą jego adaptacji do warunków polskich - bazującą na założeniu, że wyznaczenie HCVF musi bazować na takich danych, jakie są w Polsce dostępne lub wkrótce powinny być dostępne, a przy tym w miarę możliwości powinno być zharmonizowane z innymi, stosowanymi w Polsce procedurami:

- wyznaczaniem lasów ochronnych;
- tworzeniem form ochrony przyrody i planowaniem ich ochrony;

Propozycja opracowana przez Zespół Zadaniowy powołany przez Zarząd FSC-Polska na spotkaniu w dniu 15 marca w Krakowie. Propozycja ta poddana będzie konsultacjom publicznym, a następnie przedłożona do zatwierdzenia na Walnym Zebraniu członków Związku Stowarzyszeń „Grupa Robocza FSC-Polska". Służyć ma ona pomocą w interpretacji i implementacji brzmienia Zasady 9 "Zasad, Kryteriów i Wskaźników Dobrej Gospodarki Leśnej"

Część I - Identyfikacja i delimitacja

Nakładanie się kategorii HCVF
Każda z podanych poniżej kategorii HCVF prowadzi do delimitacji obszarów, które mogą (i zwykle będą) nakładać się na siebie. W ramach jednego kompleksu leśnego nie będzie więc spójnych obszarów HCVF, ale raczej sieć częściowo nakładających się na siebie obszarów z różnych kategorii HCVF. Na etapie identyfikacji i delimitacji żadnej z kategorii nie należy uważać za "nadrzędną" - godzenie wymagań poszczególnych kategorii następuje na etapie planowania gospodarki (zob. część II). Jedno wydzielenie leśne może mieć podwójną, potrójną, a nawet cztero- lub pięciokrotną desygnację jako HCVF w różnych kategoriach.

Proponuje się następujące kryteria szczegółowe zastosowania poszczególnych kategorii HCVF w Polsce:

HCVF 1.1. - Obszary chronione

Należą tu:

> **1.1.a)** lasy w rezerwatach przyrody oraz lasy w parkach narodowych (są to lasy przeznaczone wyłącznie do ochrony przyrody, bez kompromisu z potrzebami gospodarki) z wyłączeniem lasów w strefie ochrony krajobrazowej;
>
> **1.1.b)** lasy w parkach krajobrazowych oraz w strefach "ochrony krajobrazowej" parków narodowych i rezerwatów przyrody (są to lasy w których celem jest zachowanie wartości przyrodniczych, historycznych i kulturowych oraz walorów krajobrazowych w warunkach racjonalnej gospodarki).

Oczekiwane sposoby zagospodarowania lasów kategorii 1.1.a i 1.1.b są różne - odpowiednio do różnych celów tych form ochrony.

Z kategorii tej należy wyłączyć lasy w obszarach chronionego krajobrazu - ta forma ochrony przyrody, zgodnie z jej założeniami, nie wpływa w ogóle na gospodarkę leśną.

Do kategorii tej nie należy także automatycznie zaliczać wszystkich lasów w obszarach Natura 2000. Obszar Natura 2000 jest specyficzną formą ochrony przyrody, w której ochronie podlega nie cały teren w granicach obszaru, ale tylko określone siedliska przyrodnicze, siedliska określonych gatunków i same gatunki. Jako "wartości" należy więc identyfikować występowanie odpowiednich gatunków i siedlisk przyrodniczych (w kategoriach 1.2., 2.3), a nie sam fakt objęcia lasu granicą obszaru Natura 2000.

Uwaga - klasyfikacja form ochrony wg kategorii IUCN nie może być bezpośrednio powiązana z tym kryterium. Kategorie te odnoszą się bowiem do form ochrony jako całości, a lasy często są tylko częścią parku narodowego lub krajobrazowego. Mimo że np. Wigierski lub Ojcowski Park Narodowy jako całość jest zaliczany do kategorii V, to lasy w tych parkach - gdyby rozpatrywać je oddzielnie - spełniałyby kryteria kategorii II lub I (rezerwaty ścisłe). W wielu innych parkach narodowych - jako całość należących do kategorii II - można znaleźć lasy odpowiadające raczej definicji kategorii IV (lasy podlegające przebudowie lub innego typu czynnym działaniom ochronnym).

Proponowane praktyczne kryterium kategorii HCVF 1.1. w Polsce:
Fragment lasu specjalnie przeznaczony do ochrony walorów przyrodniczych, bądź wyłącznie (1.1.a) bądź w warunkach kompromisu między tą ochroną, a gospodarką (1.1.b).

HCVF 1.2. - Ostoje zagrożonych i ginących gatunków

Praktycznym wskaźnikiem jest istotne znaczenie obszaru dla zachowania krajowych lub regionalnych zasobów przynajmniej jednego gatunku spośród gatunków ujętych na Czerwonej Liście (liście

gatunków ginących i zagrożonych), w załączniku II lub IV Dyrektywy Siedliskowej lub w załączniku I Dyrektywy Ptasiej.

"Istotne znaczenie dla zachowania zasobów" należy rozumieć analogicznie jak odpowiednie kryterium wyznaczania sieci Natura 2000. W idealnej sytuacji należałoby podejść do zagadnienia " z punktu widzenia poszczególnych gatunków" - wyznaczając w skali kraju i regionu miejsca, które są kluczowe dla ich zachowania, a następnie desygnując je jako HCVF. Nie liczą się pojedyncze, przypadkowe stwierdzenia np. migrujących osobników, ani populacje nie mające znaczenia dla przetrwania gatunku. Natomiast przez "zachowanie zasobów gatunku" należy rozumieć nie tylko zachowanie liczby osobników, ale także zachowanie ich zmienności oraz rozmieszczenia geograficznego.

"Czerwona Lista" powinna oznaczać dowolną europejską, krajową lub regionalną listę gatunków ginących i zagrożonych (opracowanie zawierające kategorie zagrożenia poszczególnych gatunków). Jako "podstawę" należy przyjąć listę krajową (istnieje dla wszystkich grup roślin, grzybów i zwierząt), jednak jeżeli istnieją listy regionalne (np. w wielu regionach dla roślin) to ujęte na nich gatunki również należy uwzględniać. Nie należy zastępować Czerwonej Listy "Czerwoną Księgą" - czerwone księgi to opracowania popularnonaukowe, zawierające tylko wybór gatunków z listy zagrożonych.

Rozszerzenie o gatunki z załączników Dyrektyw europejskich ma znaczenie praktyczne - umożliwia "harmonizację" HCVF z siecią Natura 2000 oraz z wdrożeniem Art. 12 Dyrektywy Siedliskowej. Załączniki Dyrektyw należy traktować jako swego rodzaju "czerwoną listę" gatunków uznanych za zagrożone i wymagające ochrony w całej Europie.

Natomiast nie jest celowe zaliczanie tu wszystkich ostoi gatunków chronionych w Polsce - powodowałoby to włączenie tu np. ostoi kruszyny, trzmieli, biegaczy, sikorek itp. - a w rezultacie zbytnie rozszerzenie zakresu stosowania tej kategorii i w konsekwencji jej "dewaluację".

Przy szacowaniu rangi walorów należy uwzględnić współwystępowanie poszczególnych gatunków (ostoja całej grupy ginących gatunków powinna być uważana za walor większy niż suma ostoi każdego z tych gatunków z osobna; znaczenie ma także "efekt synergii" - np. występowanie całych powiązanych ekologicznie zespołów zagrożonych gatunków.

Delimitacja HCVF 1.2. powinna uwzględniać biologię danego gatunku(ów) - obejmować całą jego "przestrzeń życiową" lub cały kluczowy element tej przestrzeni. W przypadku różnych gatunków będą to różne powierzchnie. Uwaga - w przypadku gatunków zależnych raczej od całego krajobrazu leśnego, niż od poszczególnych ekosystemów (np. wilk, żubr, niektóre ptaki) należy do całego kompleksu leśnego stosować kategorię HCVF 2, choć jako HCVF 1.2 mogą być wyznaczane miejsca "szczególnie ważne" (ostoje lęgowe wilka, stałe miejsca żerowania żubra, strefy ochrony gniazd ptaków drapieżnych).

Uwaga, w Polsce wyznaczonych IBA i większości IPA nie można bezpośrednio uznać automatycznie za HCVF - są to z reguły zbyt duże obszary i tylko ich części są naprawdę ważne dla zagrożonych gatunków. Nie dotyczy to niektórych małych które powinny być automatycznie uznane za HCVF. Natomiast strefy ochronne wokół stanowisk zwierząt, roślin lub grzybów chronionych powinny być automatycznie uznane za HCVF w tej kategorii.

Ostoje i stanowiska gatunków będących przedmiotami ochrony w obszarach Natura 2000 automatycznie są HCVF 1.2 (wyznaczenie obszaru Natura 2000 dla ochrony tego gatunku oznacza automatyczne uznanie, że jego lokalne ostoje i stanowiska są ważne dla zachowania krajowych zasobów).

Proponowane praktyczne kryterium kategorii HCVF 1.2. w Polsce:

Fragment lasu znaczący dla zachowania krajowych lub regionalnych populacji gatunków ujętych na krajowej lub regionalnej Czerwonej Liście lub gatunków "znaczenia europejskiego".

HCVF 1.3. - Ostoje gatunków endemicznych

Kategoria prawdopodobnie nie ma istotnego znaczenia w lasach Polski. W Polsce nie występuje wiele endemitów, a te które występują, związane są raczej z ekosystemami nieleśnymi. Polskie "centra

endemizmu" lub subendemizmu są uznane za parki narodowe i raczej nie ma mowy o prowadzeniu w nich gospodarki leśnej.

Kategoria ta może w wyjątkowych przypadkach mieć zastosowanie do ostoi endemitów wyróżnianych na poziomie podgatunkowym (jeżyna kępnieńska, jeżyna mosińska) - takie przypadki należy rozpatrywać indywidualnie, w skali Polski będą one bardzo rzadkie.

HCVF 1.4 - Obszary sezonowych koncentracji cennych gatunków

W warunkach przyrodniczych Polski lasy nie są obszarami sezonowych koncentracji cennych gatunków (odmiennie niż np. obszary wodno-błotne). Kategoria nie ma zastosowania w lasach Polski.

HCVF 2. - Kompleksy leśne odgrywające znaczącą w krajobrazie, w skali krajowej, makroregionalnej lub globalnej

W warunkach Polski kategoria ta obejmie duże (kilkadziesiąt tysięcy ha) kompleksy leśne ważne dla różnorodności biologicznej w skali krajobrazu - a więc różnego rodzaju "puszcze". Mimo że mają one różny stopień naturalności (od Białowieskiej, Karpackiej i Rominckiej po Notecką), to jednak wszystkie mieszczą się przynajmniej w pojęciu "lasu półnaturalnego" i są bardzo znaczącymi ostojami gatunków leśnych w krajobrazie.

Nie mamy natomiast do czynienia w Polsce ze znaczącą (kluczową) rolą jaką kompleksy leśne odgrywałyby w krajobrazach innego typu.

Dobrym potwierdzeniem "roli w krajobrazie" jest przy tym spełnianie przez kompleks leśny roli znaczącej ostoi gatunków wyraźnie związanych z krajobrazem leśnym. Bardzo dobrymi indykatorami są przy tym ptaki, a także duże ssaki leśne (np. wilk, ryś). Ponieważ dla tych gatunków wykonano w skali Polski "waloryzację" poszczególnych kompleksów leśnych (w ramach prac nad wyznaczeniem Międzynarodowych Ostoi Ptaków IBA oraz obszarów Natura 2000), dobrym praktycznym kryterium wyznaczania lasów HCVF 2 w Polsce wydaje się:

> *Kompleks leśny o powierzchni conajmniej 10 tys. ha, desygnowany jako Międzynarodowa Ostoja Ptaków ze względu na gatunki ptaków krajobrazu leśnego, jako Międzynarodowa Ostoja Roślin ze względu na florę leśną lub jako potencjalny Obszar o Znaczeniu Wspólnotowym ze względu na zwierzęta typowe dla krajobrazu leśnego (np. niedźwiedź, wilk, ryś, żubr).*

HCVF 3. - Rzadkie, ginące lub zagrożone ekosystemy

Lista "rzadkich ginących lub zagrożonych ekosystemów leśnych" w warunkach przyrodniczych Polski może być przyjęta w formie tożsamej z listą siedlisk z załącznika I Dyrektywy Siedliskowej UE. Rozwiązanie takie dość dobrze odzwierciedla status poszczególnych typów ekosystemów leśnych (choć nie sprawdziłoby się dla ekosystemów nieleśnych!) a przy tym sprzyja "harmonizacji" między HCVF a siecią Natura 2000 i wykorzystaniu istniejących danych lub danych które wkrótce będą musiały być zebrane.

Pomocne we wstępnej selekcji może być opracowanie: *Paweł Pawlaczyk, Jacek Herbich, Jan Holeksa, Jerzy Szwagrzyk, Krzysztof Świerkosz 2003 (mscr) - Rozpoznawanie siedlisk przyrodniczych na podstawie danych opisu taksacyjnego lasu*

Amerykańskie kryteria ekosystemów "ginących" i "zagrożonych" nie mogą być bezpośrednio przeniesione do warunków polskich (choćby z braku odpowiednich danych ilościowych). Zasadne jest jednak wyróżnienie w ramach kategorii HCVF 3 dwóch podkategorii (por. sugestie dotyczące gospodarowania!):

> HCVF 3a) - ekosystemy skrajnie rzadkie i ginące, marginalne z punktu widzenia gospodarki leśnej - buczyny storczykowe, świetliste dąbrowy, lasy zboczowe, bory, brzeziny i świerczyny bagienne;

HCVF 3b) - ekosystemy rzadkie i zagrożone w skali Europy (ujęte w załączniku I Dyrektywy Sieldiskowej, lecz w Polsce pospolitsze i występujące wielkoobszarowo, stanowiące ważne obszary gospodarki leśnej - grądy, buczyny, jedliny, łęgi, świerowe bory górnoreglowe, dolnoreglowe bory jodłowo-świerkowe;

Do kategorii HCVF3 należy zaliczać lasy wyżej wymienionych typów znajdujące się w dobrym lub doskonałym stanie ochrony, o "reprezentatywności" conajmniej A lub B wg kryteriów Natura 2000.

Uwaga, do kategorii HCVF3 należy zaliczać nie tylko ekosystemy występujące w obszarach Natura 2000 (i tym samym formalnie chronione), ale i ekosystemy wyżej wymienionych typów poza tymi obszarami (ich wskazanie będzie zarazem weryfikacją prawidłowości wyznaczenia obszarów Natura 2000).

Kategoria HCVF odnosi się w założeniu do lasów. Dlatego poza zasięgiem zainteresowania pozostają cenne ekosystemy nieleśne, choć często znajdują się w lasach i są w zarządzie gospodarza lasu.

"Reprezentatywność" wg kryteriów przyjętych dla sieci Natura 2000; dla leśnych siedlisk przyrodniczych:
A. Doskonała - Ekosystemy z typową (zob. niżej) fitocenozą i charakteryzujące się strukturą zbliżoną do naturalnej, długą historią bez ingerencji człowieka, występowaniem gatunków - indykatorów naturalności, np. antropofobnych gatunków owadów.
B. Dobra - Ekosystemy wyróżniane przez typowe fitocenozy, w których trudno znaleźć wyraźne przejawy degeneracji. "Typowość" powinna uwzględniać bardzo dużą naturalną zmienność; w tym także zmienność o charakterze dynamicznym.
~~C. Znacząca~~ - Tu fitocenozy właściwe co do typu (dające się zaliczyć do szeroko ujmowanego, odpowiedniego zespołu), ale wykazujące objawy degeneracji, np. spinetyzowany grąd, buczyna, zneofityzowany grąd.
~~D. Nieznacząca~~ - Degeneracja wykracza poza skalę degeneracji fitocenozy; leśne zbiorowiska zastępcze.

HCVF 4.1. - Lasy wodochronne

Proponuje się przyjęcie tu zasad już funkcjonujących - kryteriów według *Rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 25 sierpnia 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu uznawania lasów za ochronne oraz szczegółowych zasad prowadzenia w nich gospodarki leśnej* - i uznawanie za HCVF 4.1 lasów:

a)u źródlisk rzek i potoków,
b)wzdłuż rzek, potoków, kanałów, jezior i innych zbiorników wodnych, uznanych za żeglowne i spławne, a także nie uznanych za żeglowne i spławne, wyodrębniane w zależności od ich położenia i charakteru, przy uwzględnieniu, że obejmują:
-w górach - lasy położone między brzegami wód i najbliższymi liniami naturalnymi w terenie,
-na nizinach - lasy położone na terenach zalewowych podczas średniej wysokości wody, wokół zbiorników wodnych lasy położone między brzegiem danego zbiornika a najbliższą linią naturalną w terenie okalającą zbiornik,
c)na obszarach ochronnych zbiorników wód podziemnych oraz w granicach stref ochronnych ujęć i źródeł wody, wyznaczonych zgodnie z przepisami prawa wodnego,
d)na siedliskach wilgotnych i bagiennych[1].

Uwaga, nie będzie to oznaczało "automatycznego" przeniesienia sieci istniejących lasów wodochronnych do HCVF, ponieważ nie wszystkie lasy spełniające w/w kryteria są w rzeczywistości wyznaczone jako wodochronne (np. na skutek protestów gmin). Wskazanie HCVF powinno bazować wyłącznie na kryterium merytorycznym - tj. być identyczne z "idealną siecią" lasów wodochronnych wg kryteriów z cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra

[1] do "siedlisk bagiennych" w rozumieniu tego kryterium zalicza się oczywiście również siedlisko Ol.

HCVF 4.2. - Lasy glebochronne

Proponuje się przyjęcie tu zasad już funkcjonujących - kryteriów według *Rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 25 sierpnia 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu uznawania lasów za ochronne oraz szczegółowych zasad prowadzenia w nich gospodarki leśnej* - i uznawanie za HCVF 4.2 lasów:

a)na wydmach nadmorskich i klifach oraz na terenach bezpośrednio do nich przyległych w pasie nadbrzeżnym,

b)na wydmach śródlądowych, obejmujących obszary piasków wydmowych wykazujących, po odsłonięciu, skłonność do przemieszczania się, oraz na terenach bezpośrednio do nich przylegających,

c)na stromych i urwistych zboczach górskich, obejmujące, w zależności od wystawy, stoki o średnim nachyleniu:

-ponad 20° na zboczach o wystawie południowej, południowo-zachodniej i zachodniej na glebach płytkich do 25 cm głębokości, a przy większej głębokości gleby - ponad 25°,

-ponad 30° na zboczach o wystawie północnej, północno-zachodniej, północno-wschodniej i wschodniej na glebach płytkich do 25 cm głębokości, a przy większej głębokości - ponad 35°,

d)na terenach podatnych na usuwiska lub na terenach o rzeźbie schodkowej z pęknięciami prostopadłymi do linii spadu - przy stokach o przeważającym nachyleniu ponad 20°,

e)na stromych zboczach jarów, wąwozów i wzgórz o przeważającym nachyleniu ponad 20° przy glebach luźnych i ponad 35° przy glebach zwięzłych, przy czym granica lasu ochronnego powinna przebiegać w odległości 30-50 metrów od krawędzi zbocza,

f)w strefie górnej granicy lasów,

Uwaga, nie będzie to oznaczało "automatycznego" przeniesienia sieci istniejących lasów glebochronnych do HCVF, ponieważ nie wszystkie lasy spełniające w/w kryteria są w rzeczywistości wyznaczone jako glebochronne (np. na skutek protestów gmin). Wskazanie HCVF powinno bazować wyłącznie na kryterium merytorycznym - tj. być identyczne z "idealną siecią" lasów glebochronnych wg kryteriów z cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra

HCVF 4.3. - Lasy chroniące przed pożarem

Kategoria nie ma zastosowania w warunkach Polski.

HCVF 5 - Lasy zaspokajające fundamentalne potrzeby lokalnej społeczności

Kategoria nie ma zastosowania w warunkach Polski (potrzeby lokalnych społeczności, które zaspokaja las w warunkach Polski nie są "fundamentalne").

HCVF 6 - Lasy kluczowe dla tożsamości kulturowej lokalnych społeczności

Jedynym możliwym do przyjęcia kryterium jest opinia lokalnej społeczności - wyrażana w wypowiedziach, artykułach, wystąpieniach, petycjach, bądź rozpoznana metodami komunikacji społecznej.

Część II - Gospodarowanie w HCVF

Zasady gospodarowania w przypadku nakładających się kategorii HCVF
Zasady gospodarowania w lesie mającym wielokrotną kwalifikację jako HCVF powinny być sumą zasad dotyczących odpowiednich kategorii HCVF. Gdy jest to niemożliwe (np. postulaty są sprzeczne) to sprzeczności powinny być rozstrzygnięte z uwzględnieniem następujących zasad:

- potrzeby kategorii HCV mniej pospolitej w całym kompleksie leśnym mają priorytet przed potrzebami kategorii bardziej pospolitej (np. potrzeby ochrony rezerwatu przyrody mają priorytet przed potrzebami ochrony funkcji wodochronnej lasu);
- potrzeby mniejszego obszaru HCVF zawierającego się w większym innej kategorii mają priotytert (np. potrzeby ochrony małej ostoi zagrożonych gatunków mają priorytet przed potrzebami ochrony dużego kompleksu leśnego, wewnątrz którego ta ostoja się znajduje);
- potrzeby ochrony poszczególnych kategorii HCVF uwzględnia się według kolejności (uwzględniono tylko kategorie znaczące w Polsce):

1.2 - 1.1.a - 3 - 5 - 6 - 1.b - 2 - 4.2 - 4.1

HCVF 1.1.a

Kategoria jest związana z istnieniem prawnej formy ochrony przyrody (ustawa o ochronie przyrody z 16 kwietnia 2004 r; Art. 6).

Każde działanie w lesie tej kategorii musi wynikać z potrzeb ochrony przyrody (dopuszczalne jest tylko takie działanie, które bez wątpliwości poprawia stan przyrody). Ponieważ lasy tej kategorii zostały przeznaczone "wyłącznie do ochrony przyrody", to nie ma w nich kompromisu z potrzebami gospodarczymi. Obowiązuje zasada "pierwszeństwa przyrody" - w naturalne procesy można ingerować tylko wtedy, gdy ich kierunek uniemożliwiłby osiągnięcie celu ochrony (por. *rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody*; § 23).

W zasadzie dopuszczalne są tylko działania wynikające z planu ochrony lub zadań ochronnych (inne muszą być zatwierdzone decycją wojewody). Należy jednak zwrócić uwagę czy zadania ochronne lub plany ochrony są zgodne ze sztuką ochrony przyrody (w tym ze sposobami ochrony określonymi cytowanym wyżej rozporządzeniem - m. in. czy rzeczywiście uwzględniają zasadę "pierwszeństwa przyrody" (plany, zadania i decycje są niekiedy inspirowane przez zarządcę lasu). W praktyce zgodnie ze sztuką ochrony przyrody w lasach tej kategorii (jeżeli nie ma innego celu ochrony) dopuszczalne będą: przebudowa drzewostanów ewidentnie sztucznych i nie rokujących szansy na spontaniczną renaturalizację, cięcia pielęgnacyjne w uprawach i młodnikach o ewidentnie sztucznej strukturze - ale nie cięcia rębne, trzebieże w starych drzewostanach, usuwanie drzew martwych i zamierających. Należy jednak pamiętać, że w niektórych przypadkach może być specyficzny cel ochrony i specyficzne wymagania (nawet zrąb zupełny może być konieczny dla usunięcia posadzonego niegdyś drzewostanu z kopuły torfowiska wysokiego).

HCVF 1.1.b

Kategoria jest związana z istnieniem prawnej formy ochrony przyrody (ustawa o ochronie przyrody z 16 kwietnia 2004 r; Art. 6)

Należy oczekiwać zasad zagospodarowania polegających na kompromisie potrzeb gospodarki i ochrony, wyrażających się modyfikacjami w szczegółowych sposobach prowadzenia tej gospodarki tj. przynajmniej w pewnym stopniu odmiennych niż w pozostałych lasach.

W przypadku istnienia planów ochrony dla form ochrony przyrody, należy oczekiwać przeniesienia ustaleń tych planów do planu urządzenia lasu.

Oczekiwane modyfikacje mogą mieć postać np.: ograniczenia zrębów zupełnych, podniesionego wieku rębności, ograniczenia powierzchni zrębów, podniesienia % drzewostanów

pozostawianych na następną kolej rębu, wyłączania z użytkowania rębnego drzewostanów szczególnie cennych "krajobrazowo", wzmożonych starań o zachowanie i odtworzenie zasobów martwego drewna w lasach, przyspieszonej i wzmożonej unaturalniającej przebudowy (lecz nie wzmożonych cięć rębnych przebudowy!).

HCVF 1.2

Lasy tej kategorii powinny być desygnowane jako *ochronne - cenne fragmenty rodzimej przyrody* bądź *ochronne - ostoje zwierząt / grzybów / roślin*. Przydatne w praktyce jest równocześnie zaliczenie ich do gospodarstwa specjalnego.

W związku z różnorodnością wymagań poszczególnych gatunków, nie można określić wspólnych zasad gospodarowania w lasach tej grupy. Rozstrzygające znaczenie ma kryterium zachowania populacji i siedlisk odpowiednich gatunków w tzw. "właściwym stanie ochrony" (favourable conservation status, FCS), tak jak definiuje go Dyrektywa Siedliskowa UE i polskie prawo ochrony przyrody. Szczegółowe kryteria FCS muszą być określone dla każdego gatunku z osobna przez specjalistów od danego gatunku. Dla gatunków z zał. II Dyrektywy Siedliskowej lub zał. I Dyrektywy Ptasiej istnieją przykłady z krajów ościennych ("Manual" opublikowany ostatnio na Słowacji). W Polsce "właściwy stan ochrony" dla poszczególnych gatunków i siedlisk przyrodniczych jest opisany - choć z różnym stopniem precyzji - w "Podręczniku ochrony gatunków i siedlisk przyrodniczych Natura 2000".

Dla gatunków zwierząt, roślin i grzybów wymagających wyznaczenia stref ochrony wokół ich stanowisk, wyznaczenie i konsekwentna ochrona takiej strefy powinny być obligatoryjnie jednym z elementów gospodarowania w HCVF. Jeżeli zasady ochrony poszczególnych gatunków zostały sprecyzowane w planie ochrony obszaru Natura 2000 lub innej formy ochrony, albo w programie ochrony gatunku, to powinny one być obligatoryjnie wdrożone jako element prawidłowego gospodarowania w HCVF.

Właściwy stan ochrony gatunku - stan, w którym dane o dynamice liczebności populacji tego gatunku wskazują, że gatunek jest trwałym składnikiem właściwego dla niego siedliska, naturalny zasięg gatunku nie zmniejsza się, ani nie ulegnie zmniejszeniu w dającej się przewidzieć przyszłości, a odpowiednio duże siedlisko dla utrzymania się populacji tego gatunku istnieje i prawdopodobnie nadal będzie istniało

HCVF 1.3.

Należy rozpatrywać każdy przypadek indywidualnie.

HCVF 1.4.

Nie ma zastosowania w lasach Polski

HCVF 2

Lasy tej kategorii nie będą mieć oficjalnej desygnacji.

Celem jest tu samo zachowanie charakteru wielkiego kompleksu leśnego - co w zasadzie nie nakłada szczególnych wymogów na gospodarkę leśną jako taką. Jednak dla zachowania "szczególnych wartości przyrodniczych":

a) może być potrzebna kontrola wpływu gospodarki leśnej na strukturę krajobrazu leśnego (zachowanie "mozaiki" drzewostanów, w tym udziału w tej mozaice elementów kluczowych dla różnorodności biologicznej - np. starodrzewi);

b) może być potrzebna szczególna ochrona pewnych istotnych w krajobrazie "zbieżności przestrzennych" (np. starodrzewy przy jeziorach - b. ważne dla pewnych gatunków ptaków);

c) może być potrzebna ochrona - także czynna - niektórych małych ale ważnych elementów krajobrazu (np. łąk śródleśnych, innych powierzchni otwartych wśród dużych kompleksów leśnych)

d) ochrona całości kompleksu lub jego części przed nadmierną penetracją ludzką..

Należy zwrócić uwagę, że warunki skutecznego zachowania wartości przyrodniczych, o które tu chodzi, wykraczają niekiedy poza zakres gospodarki leśnej. Konieczna jest ochrona zwartych kompleksów leśnych przed wylesieniami na różne inne cele oraz przed fragmentacją (np. przez budowę dróg).

HCVF 3a

Wyznaczone obszary powinny być wyłączane z użytkowania - należy oczekiwać ich "przeznaczenia do ochrony przyrody", nawet jeżeli nie będą objęte ustawowymi formami ochrony przyrody (w praktyce zwykle nie należy w nie ingerować, chyba że występują szczególne potrzeby przyrodnicze). Wymaga to desygnacji *jako ochronne-cenne fragmenty rodzimej przyrody* i równoczesnego zaliczenia do gospodarstwa specjalnego.

HCVF 3b

Generalnym kryterium jest zachowanie siedliska przyrodniczego (ekosystemu) we "właściwym stanie ochrony". Precyzyjne kryteria takiego stanu obecnie w Polsce nie istnieją, jednak wkrótce prawdopodobnie zostaną wypracowane. Wskazania i wytyczne można znaleźć w "*Podręcznikach ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000*". W praktyce gospodarka leśna powinna być prowadzona w sposób zapewniający:

a) zgodność docelowego typu drzewostanu ze składem odpowiedniego naturalnego zbiorowiska leśnego (niekiedy wymaga to odstępstw od wytycznych ZHL!);
b) niepomniejszenie udziału % starodrzewi i zachowanie ich ciągłości przestrzennej;
c) niepomniejszanie średniego wieku i zasobności;
d) zachowanie lub pilne i intensywne odtwarzanie elementów ważnych dla różnorodności biologicznej ekosystemu (grube drzewa, martwe drzewa, wykroty)

Właściwy stan ochrony siedliska przyrodniczego - stan, w którym naturalny zasięg siedliska przyrodniczego i obszary zajęte przez to siedlisko w obrębie jego zasięgu nie zmieniają się lub zwiększają się, struktura i funkcje, które są konieczne do długotrwałego utrzymania się siedliska, istnieją i prawdopodobnie nadal będą istniały oraz typowe dla tego siedliska gatunki znajdują się we właściwym stanie ochrony

HCVF 4.1.

Lasy tej kategorii powinny być desygnowane jako wodochronne.

Zgodnie z Zasadami Hodowli Lasu, "*stosuje się zasady zagospodarowania zapewniające stałą obecność szaty leśnej, a więc rębnie częściowe, gniazdowe, stopniowe lub przerębową. Rębnia zupełna może być stosowana tylko w sytuacjach klęskowych". "W strefie bezpośrednio przyległej do źródeł i ujęć wody, w lasach łęgowych, na torfach i na siedliskach bagiennych, wzdłuż linii brzegowej cieków i zbiorników wodnych oraz w strefach wododziałowych obowiązuje zakaz stosowania środków chemicznych - z wyjątkiem przypadków gdy zagrożone jest istnienie lasu".*

Należy oczekiwać również innych *"modyfikacji zasad przyjętych dla lasów gospodarczych np. (...) wydłużenia okresu odnowienia i okresu uprzątnięcia w rębniach częściowych, pozostawiania kęp drzew po cięciu uprzątającym, przebudowy składu gatunkowego i budowy drzewostanu, stosowania selekcji o kierunku protegującym żywotność i zdolności adaptacyjne drzew oraz walory estetyczno-krajobrazowe*".

HCVF 4.2.

Lasy tej kategorii powinny być desygnowane jako glebochronne.

Zgodnie z Zasadami Hodowli Lasu, "*W lasach glebochronnych przyjmuje się ogólną zasadę trwałości szaty leśnej i umiarkowanego stosowania cięć pielęgnacyjnych, sanitarnych i odnowieniowych - rębniami złożonymi oraz dąży do wytworzenia dolnego piętra lub podszytu (z wyjątkiem siedlisk ubogich), o ile nie występują one naturalnie w danym zbiorowisku. Od powyższych zasad dopuszcza się odstępstwa:*

- *w drzewostanach silnie uszkodzonych przez czynniki biotyczne, abiotyczne i antropogeniczne może być stosowana rębnia zupełna z nawrotem cięć 5 - 7 lat,*
- *w drzewostanach zniszczonych należy możliwie najwcześniej wprowadzić odnowienie z wykorzystaniem w razie potrzeby gatunków szybko rosnących i przedplonowych*".

HCVF 6

Zagospodarowanie powinno uwzględniać wolę i opinię lokalnej społeczności.

Część III – Przykładowe zastosowanie opracowanych definicji dla lasów Puszczy Białowieskiej

Kategoria HCVF	Definicja	Oczekiwane konsekwencje dla gospodarki leśnej
1.1.a	park narodowy i rezerwaty przyrody	Pozostawienie ekosystemów do naturalnej sukcesji, regeneracji i fluktuacji, z wyjątkiem ewentualnej przebudowy sztucznych, młodych (<40 lat) drzewostanów z dominacją (>70%) gatunków iglastych na niewłaściwych siedliskach i z wyjątkiem czynnej ochrony dębu bezszypułkowego, świetlistych dąbrów, łąk, siedlisk motyli. Pozostawienie wszystkich martwych i zamierających drzew.
1.2	prowizorycznie: biotopy gatunków Natura 2000 z planu ochrony (koncepcja "*umbrella species"* - z dużym prawdopodobieństwem są również biotopami innych cennych gatunków uzupełniać w miarę postępu wiedzy o rozmieszczeniu	Stosownie do potrzeb gatunków. M. in wyłączenie niektórych wydzieleń z pozyskania drewna (w tym zwalczania kornika), w całej Puszczy pozostawianie: - dębów, jesionów, klonów, grabów, lip i wiązów starszych niż 100 lat na wszystkich siedliskach; sosen starszych niż 150 lat na wszystkich siedliskach; świerków starszych niż 140 lat na siedliskach wilgotnych i olsowych, z wyjątkiem ewentualnego usuwania, z drzewostanów z dominacją (>50% świerka) w lasach wielofunkcyjnych, części drzew zasiedlonych przez kornika drukarza; wszystkich drzew dziuplastych. Ograniczenie pozyskania drewna w siedliskach przeplatki maturny do sezonu zimowego. Pozostawianie martwego drewna (odbudowanie zasobów). Etc. (w tym wszystkie zapisy planu ochrony Natura 2000).
2	cała Puszcza	Bez zrębów zupełnych. Utrzymanie penetracji ludzkiej na ograniczonym poziomie. Ochrona przed rozcięciem kompleksu drogami (udostępnianiem do ruchu publicznego, budową nowych szlaków komunikacyjnych).
3a	bory, brzeziny i świerczyny bagienne; świetliste dąbrowy	Wyłączenie z gospodarki
3b	grądy i łęgi	Zapewnienie zachowania niepomniejszonej powierzchni drzewostanów starszych niż 100 lat i nie powiększanie ich izolacji przestrzennej. Ze względu na szczególne znaczenie w Europie (najlepiej zachowane grądy w Europie) pozostawienie najlepiej wykształconych i zachowanych płatów bez gospodarki.
4.1	lasy wodochronne, jak wyznaczone w p.u.g.l. + wszystkie siedliska Bb, BMb, LMb, Ol, OlJ jeżeli dotąd nie uznane za wodochronne	Bez zrębów zupełnych, pozostawianie zwiększonej liczny martwych drzew (hamowanie spływu powierzchniowego)
4.2.	lasy glebochronne, jak	Bez zrębów zupełnych

	wyznaczone w p.u.g.l.	
6	otoczenie Krynoczki, Miejsce Mocy?	Wyłączenie z gospodarki lub "niewidoczna" gospodarka w samym miejscu i w jego otulinie